

## РАЗМЕТНУТЕ КОСТИ

Пре коначне одлуке, доктор К. се осврнуо. Пред очима му је искрснуло све што је започињао, а потом препуштао бесконачности. Учинило му се да је сва та гомила исписаних одломака у неку руку гробница, тако налик овећем кртичњаку, у коју су сахрањене његове кости и да ништа од њега неће остати осим тих разметнутих костију. Осетио је то као бreme, а све што је у животу свог писања радио било је да то бreme некако расеје. И ако је у било чему постигао успех, он, рођени губитник, онда је успео у томе да нико његов пораз не може да прометне у победу. Ионако за доктора К. није било наде. Био је то частан пораз. Као што ни за нас нема наде, колико год сопствене поразе покушавали да порекнемо. Изгледа да никад нећемо научити довољно од доктора К., јер га избегавамо.

\* \* \*

Пошто је доктор К. избрисао све трагове из својих списа, а који би нам могли помоћи да их потпуно схватимо, ни сам више није био сигуран да ли то што је написао вреди да остави потомству као своје завештање. Још једна загонетка поред толиких других и често нерешивих с којима се суочавамо. Доктор К. је, дубоко разумевајући ствари људског света, одлучио да буде милостив према нама. Замолио је надлежну инстанцију да његови рукописи буду уништени. Или је напросто био заморен, испустио је перо из руке, скаменио се у боли својих последњих дана, а ми смо оклевајући обигравали око оног што је остало од његових списа. Као што он није схватао, тако ни ми не схватамо да су његове приче, често у виду заметака и недовршених прича, заправо постале део нас који их читамо и да смо ми сами јамци њихове загонетности и њихове суштинске недовршивости. Њихово ћутање је одблесак нашег ћутања. Њихове речи, смерни одблесак хрпа наших речи. И тако су оне данас богата збирка свих препрека којима смо окружени као у већ руинираном граду под опсадом и које нас онемогућавају да себе протумачимо и да се одбранимо, јер они који нас држе под опсадом јесмо ми сами.

\* \* \*

Иако сам добро знао да у кући нема никог осим мене, зачуо сам куцање на дрвеним вратима своје собе. Сад се већ не сећам да ли је то било тек што сам се ујутро пробудио после угодних слика из сна или је то било у одмаклој ноћи пре него што ћу уснути пошто сам се прочитао неке ведре књиге с причама. Уосталом, време није важно. И ја, потпуно миран, дабоме, хтедох да упитам ко је тамо, а у тај тренутак, с друге стране

врата, допре до мене глас који ми је личио на глас неког ко се малочас разбуђен протеже или пре на глас неког ко се сањив суспреже да не зевне, и запита као да сам ја пред вратима, а не тај други и непознати: „Ко је тамо?“

Ето, признаћу свој кукавичлук. Укратко, нисам знао шта да одговорим. Тако смо ћутали, и он и ја. Најзад, знате већ како је то кад нагло проговорите после дугог ћутања, нисте у стању да вам глас ваљано састави жељену реч, те сам тако, стегнутог грла, промрмљао нешто неразговорно, и то се погодило опет у часку кад је други, са своје стране, ваљда напречац попут мене одлучио да и сам нешто рекне кроз зубе, а од тога је до мога уха доспело само мукло и неразговорно мрмљање.

На томе смо и остали, све до сада, не успевајући да провалимо случај, колико год он био једноставан, у којем смо подједнако затечени. Кућа је пренатрпана, и то онај-више онда кад сте у њој сами. Ако је кућа с прозором, погледајте кроз прозор и дозволите погледу да вам лута, можда ћете открити да предео усред којег се налазите опчињава. И да истовремено изазива, прети, увесељава, са свим својим разноликим питањима без трајних решења.